

هزاران هزینه ی نهفته در آزمایشگاه که دیده نمی شود!

آزمایشگاه تنها رشته ای است در پزشکی که نیاز به هزاران مواد مصرفی دارد. کوچک ترین جا پای گرانی در هر جنسی در بازار، بر روی هزینه ی آزمایش ها نقش می بندد. از ساده ترین چیزها، مانند ساخت یا خرید آب مقطر و هزاران گونه معرف های گونه گون گرفته، تا نوسازی و یا سرویس بزرگترین سامانه های تخصصی، نمونه هایی از نیازهای آزمایشگاه های پزشکی است. سامانه های آزمایشگاهی، که همگی ساخت کشورهای تحریم کننده هستند، به راستی جایی برای سود در آزمایشگاه نمی گذارند. بی هیچ گزاره گویی به یک نمونه از این هزینه ها اشاره ای می کنم. قطعه ی یک دستگاه که یک سال پیش با کمتر از یک میلیون تومان می توانستیم بخریم و با ارز ۴۲۰۰ تومانی باید قیمتش نزدیک به دو میلیون باشد، ناگزیریم با چندماه انتظار، شاید بیش از ده میلیون تومان بپردازیم. به همین سنجش برای قطعه های پانزده میلیونی، باید نود میلیون تومان پرداخت شود. مقصر این پدیده نبودن نظام بازرگانی روشنی است که بتواند حقوق خریدار و فروشنده را دیده بانی کند.

آزمایشگاهیان از روز نخست سال، افزایش حقوق ماهیانه ی کارمندان را کمابیش تا ۴۰ درصد می پردازند. آزمایشگاه ها تنها مراکزی هستند که هیچگونه گریزی از پرداخت مالیات ندارند. این پدیده به گونه ای است که نسبت مبلغ مالیات بر درآمد آزمایشگاه، با سنجش به درآمدهای رشته های دیگر و حتی صنف های غیرپزشکی، به راستی ترازمند نیست. با نگرش به فرازهای گفته شده، باید برنامه های کاربردی درستی تدوین کرد که در برگیرنده نیازهای بیمارانی و آزمایشگاهیان باشد.

در میان بیمه های پایه، "سازمان خدمات درمانی نیروهای مسلح" همواره پیشگام تر از دیگر سازمان ها بوده است. چندی است سهم پرداختی این سازمان هم هفتاد درصد است، و می تواند سرمشقی برای دیگر سازمان ها باشد. سازمان های دیگر گرچه گره بسیاری از چالش های مادی رنجوران را می گشاید، اما دیرکرد باورنکردنی آنها در پرداخت مطالبات آزمایشگاه ها، ارزش کارشان را کم رنگ کرده است.

چه بسا این مطالبات هنگامی به دست ما می رسد که ارزش راستین آن به یک پنجم کاهش یافته است. افزون بر چالش های نهادینه شده در سازمان های بیمه گر پایه، باید به چالش های بی پایه ای که از سوی شرکت هایی است که خویشکاری بیمه های تکمیلی را برگزیده اند، اشاره کرد. برخی از این شرکت ها، خود را فرای دولت، وزارتخانه، نظام پزشکی و ده ها انجمن پزشکی می بینند و بسان دلالتان بازار همواره در پی گرفتن تخفیف و یا دیرپرداختن حقوق آزمایشگاه ها هستند. این شرکت ها که از کوچکترین پرداخت از سوی بیمارانی نمی گذرند، به خود اجازه می دهند که ماه ها و شاید بیش از یک سال هم مطالبات آزمایشگاه ها را پرداخت نکنند.

بی گمان برخی از این شرکت ها شایسته چنین خویشکاری نیستند و اگر دیده بانی درستی در کار باشد، باید دست چنین شرکت هایی را از کار حیاتی بیمه ی درمانی کوتاه کنند. چالش دیگر که از سال گذشته نمود بیشتری پیدا کرده است و می تواند برای بسیاری از آزمایشگاه ها بنیان شکن باشد، افزایش نجومی ارزش ارزهای بیگانه و تورم بی پیشینه در همه ی تار و پود نیازمندی های مردم است.